

igen for saa at blive solgt paa Auktion i December Maaned. Saa havde han yderligere gemt den i flere Maaneder ude paa Pladsen og saa endelig ladet den hjembringe, skjult mellem nogle Spaaner. Det er en højst mærkelig Forklaring. Det er en mærkelig Maade, denne Skinke har tumlet om paa, inden den endelig er kommen ind i denne Mands Spisekammer. Man har ladet sig nøje med en saadan Forklaring, man har ikke villet trænge til Bunds i Forholdene derude. Man har derfor ogsaa paa en saa lempelig Maade som mulig søgt at faa denne Sag afgjort derved, at man har opslaaet en Erklæring om Misbilligelse af Formandens Adfærd og idømt ham en Bøde til Direktoratets Kasse af 50 Kr.

Der var adskillige andre Ting, som burde have været paatalte og nøje eftersete. Jeg skal saaledes nævne, at naar Forvalteren gennem mange Aar har kunnet holde en Hønseflok paa 30—40 Stkr., skal der jo, det vide vi alle, meget Foder til at ernære en saadan Flok Høns. Det er i Forhørene oplyst af to Mænd, at der oppe fra Handelens Lofter daglig er hentet Risengryn, Byggryn og forskellige andre Grynsorter og Malt, hvilket man har givet Forvalterens Høns at æde. To af Mændene oplyse, at det var friske og rene Varer, hvorimod Forvalteren og Formanden sige, at det var Opfejning. Enhver, der har med Kornvarer at gøre, vil vide, at der i en saadan Forretning som den grønlandske Handel, hvor man dog ikke har saa overmaade med Korn at gøre, ikke kan blive saa megen Opfejning og saa meget Spild ved Omstyrting fra den ene Sæk til den anden, at man kan føde 30 Høns daglig dermed. Det er umuligt, men det glider man let hen over, man trænger ikke nærmere til Bunds i den Sag, og det er vist ogsaa heldigst for alle Parter. Trængte man rigtig til Bunds, tror jeg, det vilde komme til at se ganske anderledes ud.

Det samme gælder det Forhold, som den ærede Ordfører ogsaa omtalte, at man toldede af Kaffesækkene. Han kunde have føjet noget andet til, og det er, hvad der ogsaa er oplyst i Forhørene, at disse Arbejdsmand have været sendte af Forvalteren med Prøver af Kaffe paa indtil 10—12 Pund, som ere tagne af Kaffelageret der ude, hen til en Kaffebrænder her i Byen, som er nævnt i Forhøret. Det er sket ikke en, men mange Gange, at man sendte saadanne store Prøver af Kaffe hen og fik dem brændt. Det er oplyst for mig

— det staar ikke i Forhørene — at af denne brændte Kaffe udtog man saa en ganske lille Portion, maaske 1 Fjerdingspund eller et halvt Pund, og sendte det op til Direktoratet, for at der deraf kunde laves en Kop Kaffe, saa at man kunde smage, hvordan Kaffen var. Men hvor blev alt det øvrige af? Det var store Daaser fulde, og til Slut nøjedes de ikke med Daaser men tog det i Sække, fordi Daaserne vare for smaa. Hvor er det blevet af? Det er ikke oplyst i Forhørene. Man har sikkert ikke ønsket at trænge til Bunds i disse Forhold.

Men nu er Retfærdigheden sket Fyldest, og den ærede Ordfører har udtalt en meget varm Tak til den højtærede Minister, fordi han har vist sig at være Manden paa det rette Sted, der har kunnet trænge ind i disse Forhold og har bragt dem til at høre op. Jeg er ikke i Stand til at slutte mig til denne Tak til den højtærede Minister, og det navnlig af den Grund, at til disse tre Mænd, som have vist sig at være ærlige, og som ikke ville være med i den Slendrian, der har fundet Sted i mange Aar ude paa den grønlandske Handel, har man sagt: I ere afskedigede og kunne aldrig mere faa Arbejde her. De overordnede Funktionærer ere altsaa nu fri for at have disse tre Mænd gaende der ude. Nu er det hele det gamle Selskab derude igen, der virker i Fællesskab uden at blive set paa Fingrene af disse tre ærlige Mænd. Jeg henvendte mig i Slutningen af forrige Rigsdagssamling til den højtærede Indenrigsminister angaaende denne Sag og meddelte ham den Gang, at disse tre Mænd over for mig havde udtalt Frygt for at blive afskedigede. Jeg bad da den højtærede Minister om at gøre sin Indflydelse gældende, saa at det dog ikke skulde komme til at gaa ud over de ærlige Folk. Det lovede Ministeren mig, men desværre er dette Løfte ikke blevet opfyldt. Disse tre Mænd ere blevne bortjagede med den Besked, at de aldrig mere kom ind i Handelens Tjeneste igen. De bleve ikke afskedigede, fordi man ikke havde Arbejde til dem, thi kort efter deres Afskedigelse blev der antaget andre Folk. Det var heller ikke løse Arbejdere, for den ene af dem havde arbejdet 5—6 Aar derude. Det var Folk, der fik Del i Statens Dyrtidstillæg, de kunne saaledes ikke betragtes som løse Arbejdere, der kom nu og da. De bleve, som sagt, alligevel afskedigede, og hvad der var værre for disse Mænd: de ere blevne stemplede med Tyvenavn. Man havde hørt om Uregel-